

שפתי צדיקים - לשון חסידיים

אצל הרה"ק הבית אהרן זי"ע היה ה"ברוך שאמר" אורך זמן רב. פ"א נקלע אחד לתפילת שחרית של שבת אצל רבינו, ונכנס כשהתחילו ברוך שאמר, והתחיל ג"כ עמהם, כשסיים המתין על הש"ץ שיסיים ג"כ כנהוג וראה שהקהל עדיין עומד וצועק והש"ץ אינו מסיים. כה המתין איזה זמן עד שהחליט בדעתו שכנראה נהוג שהש"ץ אינו מסיים כאן בקול והמשיך בתפלתו וכן שהה כמה פעמים, עד שהחליט שמסתמא המנהג שאין הש"ץ מסיים בכל קטע עד לקדיש של ישתבח, אזי המשיך בתפלתו עד ישתבח, ואכן בהגיעו לישתבח נשתרר שקט בביהמ"ד, וחשב בעצמו שאכן כן הוא והנה הוא שומע איך הש"ץ מסיים י-ח-ג-ד-ח-י-ה-ע-ו-ל-מ-י-ם... סוף הברכה של "ברוך שאמר". כ"כ ארכה אמירת "ברוך שאמר" בצל קדשו של הרה"ק הבית אהרן זי"ע.א. ספר מטה אהרן - פינסק קארלין

לערנין מוז מען. דאוונען דארף מען וכו': אור עולם, ילקוט כתבי קודש מהרה"ק ר' אורי מסטרעליסק זי"ע

...כדאי בספר **נועם אלימלך** על המשנה (שקלים ה' ה') מי שאבד ממנו חותמו ממתנין לו עד הערב, הלילה, כי מארי דחושבנא מתקנים תיכף באותו לילה מה שפגמו ביום, או ערב שבת קודש זמן תשובה כדאי בספרים קדושים, טרם מתאחד העולם לשבות לעלות לשורשו, או ערב ראש חודש, או ערב יום הכיפורים זמן תיקון פגמי כל השנה, ועל זה רמזו חז"ל בשבת ("ב.) תניא חנניא אומר חייב אדם למשמש בבגדו ערב שבת עם חשיכה, היינו במה שבגד בששת ימי החול: ספר שפתי צדיק - פ' משפטים

או יאמר וידבר ד' אל משה במדבר סיני כו' (א', א'): נראה דהתורה מלמדת לאדם שיתנהג עצמו, כי להיות שהתורה ניתנה בסיני למען ילמד אדם להיות תמיד מוכנע גדול ונבזה בעיניו כדרך שעשה השם יתברך ברוך הוא שמאס בהרים הגבוהים ובחר בהר סיני הנמוך מכולם. וזהו במדבר סיני. רק לזה צריך האדם שלא יתעצב מחמת גודל הכנעה יפול בעצבות וזה הוא מניעה גדולה מעבודת הבורא יתברך לכן הזהירה תורה עליו שיראה להיות תמיד בשמחה, כי אין השכינה שורה מתוך עצבות. וזהו באהל מועד, פירוש שיכניס עצמו לאהלו של מועד הוא לשון שמחה, כי מועד היא לשון יום טוב. באחד לחדש השני. פירוש ואם יאמר האדם ואיך אוכל לשמוח כיון שהרבתי לפשוע ולזה אמרה תורה אף על פי כן יראה לעשות תשובה בשמחה ויתחזק עצמו לאמר הרי אני כאלו נולדתי היום הזה ולא אשוב עוד לכסלה וזה נקרא חידוש שנתחדש כבריה חדשה. וזהו באחד לחדש השני, כי האדם הזה הוא נתחדש ב' פעמים האחד ביום שנולד, והשני ביום שעושה התשובה ונתכפר לו. בשנה השנית לצאתם מארץ מצרים. גם כן על הדרך זה, כי השם יתברך ברוך הוא הוציאנו ממצרים הם הקליפות גדולות מ"ט שערי טומאה* ותמיד כשאדם עושה תשובה על חטאיו הוא יוצא מהקליפה אל הקדושה ונקרא גם כן יציאת מצרים* וזה נקרא בשנה השנית, כי העולם נקרא שנה כנזכר בספר יצירה לומר שגם בשנה השנית פירוש בעולם עכשיו גם כן יש יציאת מצרים שנית, והיינו בשעה שעושה אדם תשובה כנ"ל והבן*: ספר נועם אלימלך

במדבר סיני. אי' במדרש למה במדבר מכאן שניתנה תורה בשלשה דברים. באש ובמים ובמדבר כו' ע"ש במדרש: פתח ואמר. כל איש ישראל שרוצה לקבל התורה מוכרח להיות לו השלשה דברים הנ"ל. כתב והר סיני עשן כולו מפני אשר ירד עליו ד' באש. היינו שהש"ת ירד עליו על ידי האש. כי האיש הישראלי שיש לו בתוכו האש יורד עליו ההר סיני וד' שוכן עליו. אש הוא היראה מד'. מים הוא האהבה לד'. מדבר הוא הדיבור. הדיבור כולל שניהם. כי בקול לבד יש בו ג"כ מיא ואשא ורוחא. רוחא הוא הדיבור רוח ממללא. עם כולם היינו עם קול ודיבור בהם קונים את התורה. וז"ש המדרש מכאן ממה שנאמר במדבר שצ"ל בהדיבור. מוכרח להיות קודם הקול. מכאן שניתנה התורה בשלשה דברים הללו. לכך קורין זאת הסדרה קודם שבועות שהיא הכנה לקבלת התורה. ואעפ"י שנאמר בתחילה קול ד' על המים. ואח"כ חוצב להבות אש. ולמה אומר המדרש בהיפוך. רק זה אמרתי כמה פעמים שמזה העולם צריך להתחיל מלמטה מקודם. כמ"ש עורי צפון ובואי תימן: ספר בית אהרן

שאו את ראש. שתשא ותרומם איש ישראל אל הראש ולקשר את האיש ישראל לד' בכל הענינים. ואיש ישראל מוכרח להיות ד' בקרבו. כמ"ש במדרש שבעים נפש היו חסר אחד והשלים הקב"ה ואח"כ לששים רבוא נחסר אחד והשלים הקב"ה: ספר בית אהרן

כל עדת בני ישראל. בכל המספרים של ב"י יקשר משה את כולם לד'.

על התורה ועל העבודה

בהשכליות, ויש אדם שמשיג רק השכליות, ויש אדם שמשגיג ורואה האיק השפע בא מעילת העילות על השכליות. וזהו הוא מראות הנבואה, כמו שנאמר (ש"א ט', ט') 'כי לנביא היום יקרא לפנים הרואה'. וזהו הרמז 'זוה מעשה המנורה כמראה אשר הראה ה' את משה כן עשה את המנורה' (להלן ח', ד'), ובמלאכת המשכן לא נאמר כן. כי המשכן רומז על השכליות, והמנורה רומז על ראיות השפע הבא בכל רגע מעילת העילות על השכליות. וזהו 'כמראה אשר הראה ה' את משה', משה ראה איך השפע בא מעילת העילות על השכליות. **ולכך לא פקד את הלויים בתוך בני ישראל, כי ישראל הם מורים על אורות השכליות, ולויים מורים על השפע הבא מעילת העילות על השכליות. ולכך בטהרת הלויים כתיב (להלן ח', ז') 'זהעבירו תער על כל בשרם', כי שערות הם בחינות לבוש (עץ חיים היכל אבי"ע שער ראשון פ"א), והלויים רומזים על בחינה עליונה שהוא בלא לבוש כלל: ספר קדושת לוי**

היוצא לנו מזה. שחיוב על כל איש ישראל לידע ולחשוב שהוא יחיד בעולם בבחינתו. ושהוא וגם איש אחר כמוהו לא היה עדיין בעולם. כי אם היה כבר כמוהו בזה העולם לא היה הוא נצרך עוד להיות בעולם. רק באמת כל איש ואיש הוא דבר חדש בעולם. וצריך לתקן את מדתו בזה העולם שבוודאי זהו העיכוב לביאת משיחנו שיבא בב". וצריך לתקן מדותיו ותורתו השייכים להנשמה שלו עד שיתקן כל העולמות ע"י כלל ישראל ויהיה אי"ה ביאת גואל הצדק בב"י אמן כן יהי רצון: ספר בית אהרן

חודש סיון

...והנה הוא הרמז לכל אדם בכל עת ובכל זמן לא ישתלם בקבלת התורה עד יושלמו בו ג' חידושים הללו מחשבה דבור ומעשה (מעשה דבור מחשבה), ומעשה שהיה כך היה לא במקרה נפל, רק לבעבור זה עשה היוצר כל סיבב שתהיה נתינת התורה במעמד הנכבד בחדש השלישי דייקא, שנשתלמו בבחינת מעשה דבור מחשבה, הוא בחינת נפש רוח נשמה, עשיה מצד הנפש ומשכנה בכבד אצל השוקים (בחינת נה"י) שהם נקראים כלי המעשה (כמו שאמרו רז"ל כלי המעשה גומרים [רש"י במדבר ט"ו ל"ט]), דבור מצד הרוח רוח ממלא [תיקו"ז ס"ח ע"ב], ומשכנו בלב אשר שם הם כנפי ריאה שמהם יוצא הדיבור לה' מוצאות הפה [ויק"ר פ"ח פ"א], והוא נתון סמוך לזרועות (בחינת חג"ת), מחשבה מצד הנשמה הנתונה במוח [תיקו"ז נ"ג ע"א] תלת חללי גולגלתא (בחינת חב"ד [זוה"ק ח"ג ק"מ ע"א]), ומעתה בין תבין את אשר לפניך אם בעל נפש אתה שנתנית התורה היתה בפעם ג', כי תיכף במצרים ניתן להם מצות מעשיות, ובפעם הב' שבת ודינים וכיבוד אב ואם במרה איפקוד [סנהדרין נ"ו ב'], וזאת התורה בשלימותא בפעם שלישי ניתנה למורשה לקהלת יעקב שלישי לאבות, וזהו הנרצה בההוא דשאל שאילתא וכו' ובההוא דפתח ואמר [שבת פ"ח א'] בריך רחמנא דיהיב לן אוריין תליתאי (היינו בפעם השלישי דייקא ניתנה בשלימות) בירחא תליתאי (בחדש השלישי כנ"ל) לעם תליתאי (מורשה קהלת יעקב שלישי לאבות), וגם לעם תליתאי שיש להם נפש רוח ונשמה כנ"ל, הבן הדבר: ספר בני יששכר מאמרי חודש סיון מאמר א', באמצע אות ח' - מהות החודש

הגליון אינו מוגה כראוי וכדבעי

כל שבת שקודם יו"ט הוא הכנה להיו"ט והשבת הזה הוא מפקודי בני ישראל. לשון פקדון שבזה טמון ומפקד קבלת התורה: ספר בית אהרן

כאשר צוה ה' את משה ויפקדם במדבר סיני (א', י"ט). ויש לדקדק, הוי ליה למימר ויפקדם במדבר סיני כאשר צוה ה' את משה. ונראה, דהנה השם יתברך נתן התורה לישראל, ונשמת ישראל הם גוף התורה, כי ישראל הם ס' רבוא אותיות לתורה, נמצא ישראל הם התורה, כי כל אחד מישראל הוא אות מהתורה, נמצא מה שפקד משה את ישראל למד את התורה. וזהו הרמז 'כאשר צוה ה' את משה', הרמז שציווי התורה אשר צוה ה' את משה הוא בעצמו מה שספר את ישראל. **ומזה הטעם נראה, הא דכתיב (להלן פסוק מ"ט) 'אך את מטה לוי לא תפקוד ולא תשא בתוך בני ישראל', כי ישראל הם נגד התורה שבכתב, ומטה לוי הם נגד התורה שבעל פה. וזהו בלויים 'על פי' ה' פקד (להלן ד', מ"ט):** ספר קדושת לוי

אך את מטה לוי לא תפקוד כו' בתוך בני ישראל (א', מ"ט). כי התורה רמ"ח מצות עשה ושס"ה מצות לא תעשה הם אורות, והמשכן הוא מה שהאורות הרוחניות הם מצומצמים במשכן. וישראל הם גם כן אורות התורה, כי כל אחד מישראל הוא אות מהתורה. והכלל הוא, כמו שיש רמ"ח אברים ושס"ה גידים גשמיים, כמו כן יש תרי"ג אורות שכליות בעבודת הבורא והם הנקראים אברים הרוחניים (עי' שערי קדושה ח"א פ"א). והבורא ברוך הוא משפיע תמיד

יוצא לאור ע"י מכון בית צדיקים - שידלוב סטאשוב
A project of Cong. Tiferes Zvi - Mailing address:
714 Park Ave Lakewood NJ 08701-2025

ברשות ובהדרכת גדולי התורה chizuk@chizuk.info
לקבל הגליון, בלה"ק ובענגליש "באר היטב", או שיעור באידיש, וכן להקדיש גליון לזכות, לרפ"ש, לע"נ או לזכות את הרבים - אחב"י ביותר מד' אלף מקומות בעולם קע"ה כ"י להתקשר להנ"ל, ידידכם נפתלי הירצל גאנצווייג
Contact us to dedicate etc. received by thousands globally

לזכות ולרפ"ש דודי הרב רפאל אליהו בן אסתר בתשח"י
לזכות ולרפ"ש דודי הרב דוד בן קילא בתשח"י

לע"נ זקיני מו"ר ברוך בן ר' יעקב ז"ל בארכארט
נלב"ע ד' סיון תשס"ח - תנצב"ה

בס"ד יצא לאור מחדש ספרי "אוסף הגליונות על התורה ועל העבודה" ד' חלקים, {שנת תשס"ט, תש"ע, תשע"ה, תשע"ח}, וספר "באר היטב" מכמה שנים